

Урядовий орган Українського Народного Союзу — "СВОБОДА" — Official organ of Ukrainian National Association.

РІК XXIV. ДЖЕРЗІ СІТІ, Н. ДЖ., вівторок 21-го листопада 1916. Ч. 140. VOL. XXIV. JERSEY CITY, N. J., Tuesday, November 21, 1916. No. 140.

НОВІ УСПІХИ ФАЛЬКЕНГАЙНА В РУМУНІЇ.

Союзні війська полонили 20.000 Румунів і здобули 26 гармат.

Москалі втратили від 1. червня с. р. поперх 2,000.000 людей.

СЕРБСЬКО-ФРАНЦУСЬКІ ВІЙСЬКА ЗАНЯЛИ МАКЕДОНСЬКЕ МІСТО МОНАСТИР.

ВІЙНА З РУМУНІЄЮ:

НА ПОЛУДНЕВИМ ФРОНТІ СЕМИГОРОДУ ПОЛОНЕНО 2.000 РУМУНІВ.

БЕРЛІН, 17. листопада. — На румунській території в околиці Камполюнга і Сінай союзні війська посувають ся далше з успіхом наперед. На полудне від просимики Червоної Вежі і просимики Предаль союзні війська полонили околи 2.200 Румунів.

В Добруджі, в околиці Сіластри, чинність артилерії стає сильнішою.

Урядовий звіт звучить:

"АРМІЯ ФАЛЬКЕНГАЙНА: На північно-східній границі Семигороду, на схід від долини ріки Пунта, Москалі ставлять завзятий опір.

"На полудневій захід від Предаль союзні війська авдали ся в головні румунські становища.

"На полудне від просимики Червоної Вежі війська під команду ген. Крафта взяли в полон поперх 1.500 Румунів.

"На прочій боєвій лінії полудневого семигородського фронту полонено поперх 650 Румунів. Военна добыча складається з 12 машиниових кіреків."

"АРМІЯ МАКЕНЗЕНА: В околиці Сіластри чинність артилерії значно змагається."

ВЕЛИКА БИТВА НА ПІВНІЧІ ВІД КАМПОЛОНГА.

БЕРЛІН, 18. листопада. — Наступ союзних військ в Румунії розвивається ся правильно після удержаних плянів. Союзні війська знаходяться ся вже на підмурі і зближаються ся до річкиш.

"Помимо сгінів союзні війська посувають ся з долини ріки Жію і Алюті далше наперед. Число полонених постійно зростає.

"На північ від Камполюнга відбувається ся завзята битва. Румунські війська роблять зусилля, щоби здержати далший наступ союзних військ. Всі протинапади Румунів зістали відбиті.

Урядовий звіт німецького штабу звужить:

"АРМІЯ ФАЛЬКЕНГАЙНА: В Карпатах, покритих снігом, воєнне положення не змінило ся на тим боєвим фронті, який тягнеть ся аж на полудне від Крафтодагу.

"На північній схід від Камполюнга румунські війська робили вчора нові зусилля, щоби центр нашої армії змусити до відвороту, однак всі протинапади були без-

успішні і неприятель потерів знова дуже тяжкі втрати.

"В лісових горах по обох сторонах ріки Алюті і Жію німецькі і австрійсько-угорські війська продовжують далше з успіхом свій наступ. У вчерашних битвах взято знова велике число Румунів в полон.

"АРМІЯ МАКЕНЗЕНА: В Добруджі прийшло вчора до перестрілки артилерії на лівім крилі німецько-болгарсько-рунської армії."

"В битві коло Тіру-Жію наші війська перемагли головну боєву лінію неприятеля, причім завдало йому дуже тяжкі втрати. Наші війська ввійшли до земляночного шляху, який веде з Оршова до Крайова (82 кілометрів від границі Семигороду).

"На полудне від просимики Червоної Вежі наші війська перейшли шлях Каліманеш-

РУМУНИ ПОРОЖИЛИ ЗАХІДНІ МІСТА.

ПЕТРОГРАД, 17. листопада. — Російський звіт подає урядові вستی, в якіх доносить, що німецько-австрійські війська здобули село Лірешті, яке є віддалене вєгер 8 кілометрів від Камполюнга, та що румунське населення опорожнило місто Тіру-Жіюлі.

Урядовий рапорт звучить: "РУМУНСЬКИЙ ФРОНТ: На полудне від границі Семигороду неприятель продовжує свій наступ здовж долини ріки Жію і в напрямі Камполюнга.

"Вчера неприятель здобув село Лірешті (в околиці Камполюнга)."

"Румуні опорожнило місто Тіру-Жіюлі, яке лежить в північно-західній частині Румунії."

"Вчера неприятель здобув село Лірешті (в околиці Камполюнга)."

"Румуні опорожнило місто Тіру-Жіюлі, яке лежить в північно-західній частині Румунії."

"Вчера неприятель здобув село Лірешті (в околиці Камполюнга)."

"Румуні опорожнило місто Тіру-Жіюлі, яке лежить в північно-західній частині Румунії."

"Вчера неприятель здобув село Лірешті (в околиці Камполюнга)."

"Румуні опорожнило місто Тіру-Жіюлі, яке лежить в північно-західній частині Румунії."

"Вчера неприятель здобув село Лірешті (в околиці Камполюнга)."

"Румуні опорожнило місто Тіру-Жіюлі, яке лежить в північно-західній частині Румунії."

"Вчера неприятель здобув село Лірешті (в околиці Камполюнга)."

"Румуні опорожнило місто Тіру-Жіюлі, яке лежить в північно-західній частині Румунії."

"Вчера неприятель здобув село Лірешті (в околиці Камполюнга)."

"Румуні опорожнило місто Тіру-Жіюлі, яке лежить в північно-західній частині Румунії."

"Вчера неприятель здобув село Лірешті (в околиці Камполюнга)."

"Румуні опорожнило місто Тіру-Жіюлі, яке лежить в північно-західній частині Румунії."

"Вчера неприятель здобув село Лірешті (в околиці Камполюнга)."

"Румуні опорожнило місто Тіру-Жіюлі, яке лежить в північно-західній частині Румунії."

ВІЙНА З РОСІЄЮ:

ВІД 1. ЧЕРВНЯ С. Р. МОСКАЛІ ВТРАТИЛИ ПОВЕРХ 2 МІЛІОНИ ЛЮДЕЙ.

БЕРЛІН, 19. листопада. — Звіт російського центрального ідентифікаційного бюро в Києві виказує, що втрати російської армії за час від 1. червня (то є від початку великої офензиви Бруєволю) вносять 100.621 в офіцїра, і 2.027.853 в жовніра.

В останних боих знаходять ся між побігшими військами офіцїрами: 1 генерал-бригадир і 4 полковників.

Останні дісти виказують також, що частину російських військ перенесено з Кавказу на європейський терен війни.

НА ВОЛИНИ ЛИШЕ ПЕРЕСТРІЛКА АРТИЛЕРІЇ.

БЕРЛІН, 18. листопада. — Німецький-генеральний штаб доносить:

"АРМІЯ КН. ЛЕОПОЛЬДА: Над рікою Шарою і Стоходом російська артилерія була вчора більше чинна ніж попередних днів.

"В околиці Витовая (на північній захід від Луцка) одна німецька патруля перерезала успішний напад."

РОСІЙСЬКИЙ РАПОРТ.

ПЕТРОГРАД, 18. листопада. — Рапорт російського генерального штабу звучить:

"Завою цілого боєвого фронту відбувається ся перестрілка артилерії. Наші патрулі переважали успішно звідні."

НА СХІДНІМ ФРОНТІ НЕ ЗАЙШЛИ ЖАДНІ ЗМІНИ.

БЕРЛІН, 19. листопада. — Урядовий рапорт звучить:

"АРМІЯ КН. ЛЕОПОЛЬДА: Военне положення не змінило ся."

ПЕТРОГРАД, 19. листопада. — Російський генеральний штаб доносить:

"Завою цілого боєвого фронту відбувається ся перестрілка. Наші патрулі розвивають оживлену діяльність."

НАСЛІДКИ КАТАСТРОФИ В АРХАНГЕЛЬСЬКОМУ МІСТІ.

БЕРЛІН, 17. листопада. — Показується ся, що катастрофа в російській пристані Архангелської була значно більша ніж про се доносили перші вісті.

Жертвою катастрофи впадо 7 великих, амуніцією наладованих корабель. Число убитих і ранених сягає поперх тисячі. Шкода вносить десятків мільонів. В пристани згоріло 37 великих магазинів, наповнених амуніцією і иншими военними матеріялами.

Останне число російської часописи "Архангельск", яке надішло до Шведської частини з корабля наданім на судні в віддаленю яких 700 метрів від місця катастрофи.

Через кілька хвилю мамо ся вражіння, що пристань переймалась ся у вульгар, який викликає зі себе розжарене земляно (далший зміст сего уступу російський цензор сконфіскував).

ВІЙНА НА БАЛКАНІ:

ФРАНЦУСЬКО-СЕРБСЬКІ ВІЙСЬКА ЗАНЯЛИ МОНАСТИР.

ПАРІЖ, 19. листопада. — Французьке міністерство війни доносить:

"Наші союзні війська ввійшли нині о годі 8-й рано до Монастира, вкрав в день 4-літнього рїччя здобути сего міста Сербями від Турків."

НА МОРІ:

АНГЛІЯ ВТРАТИЛА ДОСИ КОРАБЛІВ НА ПОВЕРХ 2 МІЛІОНИ ТОН.

БЕРЛІН, 18. листопада. — З огляду на те, що англійське правительство старало ся мильно представити втрати своєї торговельної флоты за час теперішньої війни, німецька адміралція оголосила звіт англійських втрат за час від початку війни до 30. вересня с. р.

У звіті угадано лише корабель о містоті, почавши від 1.000 тон в гору. Загальна сума затоплених корабель вносить 2.180.000 тон, то значить 10,4% цілої англійської торговельної флоты.

Коли би дописали до сїх втрат також ті затоплені корабель, які були меншї ніж 1.000 тон, то загальна сума втрат значно збільшилась ся. Також не угадано в звіті тих корабель, про котрих затоплені нема цілковитої певности.

(Англійське правительтво виказало, що англійська флоты втратила лише 2 1/2% своєї сили).

ПОТІЗД ЗА АМУНІЦІЄЮ ДЛЯ РОСІЇ ВІЛЕТІВ У ВОЗДУХ.

ТОКІО (Японія), 21. жовтня. — Телеграм з Чанчун (в Манчурії) доносить, що підчас вибуху амуніції в російській потїзд в місцевості Чучінейсі згинуло околи 200 осіб. Потїзд складається зі сорон вагонів амуніції, між ними два вагони були наладовані мінами. Амуніція походила з Японії.

Нещастя спричинив "правдоподібно" огонь, який повстав через надмірне розтрігтє осей. Потїзд вилетів у воздух ажрадої, коли находив ся на стації. Богато осіб, які були недалеко від місця вибуху, згинуло або були тяжко ранені. Джертвою огню, спричиненого вибухом, впадо околи 40 дров. Випадок лув ся дня 14. жовтня.

СИБІР АБО ШИБЕНИЦЯ.

БЕРЛІН, 19. листопада. — Зі Стокгольму доносить, що командант московського воєнного округу видав остерогу, в якій се раз звертає увагу цивільного населення свого округу, що тяжкі кари ждуть тих, котрі посміють в якийсьбудь спосіб помагати дезертирам.

Далше говорить ся, що в останних на часах до команди надходить щораз частіше доносення, що цивільне населення не лише тринїшї спомогає дезертирам, але також їх у себе переходить і заохочує їх в цивільну одіж.

Люди, які будуть признані винними за поміж дезертирам, будуть карані смертю або до смертним засланим на Сибір.

СИБІР АБО ШИБЕНИЦЯ.

БЕРЛІН, 19. листопада. — Зі Стокгольму доносить, що командант московського воєнного округу видав остерогу, в якій се раз звертає увагу цивільного населення свого округу, що тяжкі кари ждуть тих, котрі посміють в якийсьбудь спосіб помагати дезертирам.

Далше говорить ся, що в останних на часах до команди надходить щораз частіше доносення, що цивільне населення не лише тринїшї спомогає дезертирам, але також їх у себе переходить і заохочує їх в цивільну одіж.

Люди, які будуть признані винними за поміж дезертирам, будуть карані смертю або до смертним засланим на Сибір.

СИБІР АБО ШИБЕНИЦЯ.

БЕРЛІН, 17. листопада. — Часопис, "Фосіше Цайтунг" одержала з Відня телеграму, що цїсар Франц Йосиф має намір дня 2. грудня с. р. в 68-літній річницю вступлення на престол, зайнявувати наслідника престоло, архієпискарля Карла Франц Йосифа, своєї спрієгерго (співнаучниці).

Цїсар Франц Йосиф чїситься вже 57 літ жита.

“СВОБОДА” (LIBERTY)

Published three times a week: Tuesday, Thursday and Saturday by Ukrainian National Association at 83 Grand Street, Jersey City, N. J. Established 1893.

JOSEPH STETKEWICZ, editor 83 Grand Street, Jersey City, N. J. ANDREW SAWKA, manager 83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Entered as second-class matter March 30, 1911, at the post office at Jersey City, N. J., under the Act of March 3, 1879.

Subscription: United States: \$2.00 per year, \$1.00 for 6 months, \$0.60 per 3 months. Foreign: \$2.50 per year, \$1.25 per 6 months, \$0.75 per 3 months. Single copy 5 cents.

Advertising: Single copy 5 cents. Postage and carrier's fee included. Address: 83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Be not ordered a copy of this paper unless you have first received the notice of change of address. Send old address and new address.

Be not ordered a copy of this paper unless you have first received the notice of change of address. Send old address and new address.

Be not ordered a copy of this paper unless you have first received the notice of change of address. Send old address and new address.

З біжучої хвилі.

Самозваний делегат незвісної нікому групи швайцарських Українців, п. Микола Цеглиньський, який прибув тут переводити за племена Сичинського свої „політичні“ плани, уважав собі за обов'язок „сертифікувати“ остроту діяльності деяких членів відомої „Зальної Української Ради“.

Оголосивши незвано в „Лілі“ віделик Зальної Української Ради до всіх культурних народів світа підписалися — як видно — оба названі п. Цеглиньським „агенти“, „опущанці“ і „запроданці“.

Варто б тепер поспитати шановного „критика“, який приїхав до нас в розеті із Швайцарії, чи воно стало ся, що з такими „нечесними“ людьми, як Василько і Меленевський, триматимуть руку: др. Кость Левицький, др. Лев Бачинський, Микола Ганкевич, Ярослав Веселовський і Володимир Темницький... Чи жі інші панове мали би бути також агентами, опущанцями і запроданцями? Яким чином вони згодили ся покласти на папір до всіх культурних народів світа свої підписи побіч підписів Василька і Меленевського? Ні! Пан Цеглиньський, надаючи публично на прохання членів Зальної Української Ради, мав на увазі якесь „всього добро“...

Положеня Росії критично. Після гадки тих крутих, які удержує постійні агенти на Росію, відносини в російській державі стають чимраз поважнішими.

В подальших губернських науку голод. Розомаяк прогрессивного блоку в думі є також признакою внутрішнього розстрою і розладу.

Транспорти амуніції з Японії стають ся щораз меншій. З одної сторони Японія не хоче більше давати Росії на кредит, з другої зовна сторона Японії готовить „ли себє оружье и амуніцію для евентуального переведеня намірених операцій в Хінах“.

Російські пристапи внае позавмерали і російська армія буде призволена через довший час дуже ошадно обходити ся з амуніцією, такі бже знова можливість дозову з Злучених Держав.

Вивоз російських товарів в останніх часах сильно підпав. На се вказують літні американських консулів. Серед офіцирів проявляється ся чимраз більше невдоволенє з англійських офіцирів, якими поручено провід і вгляд в російській армії і мірниняри.

Хоч Росія заявляє, що буде боротися до последнего жовіра, то нині й самі її союзники не богато їй довірять і уважають Росію за найбільше огниво в союзницькій ланцугі.

Причини виступлення У. Н. Союза з Федерації.

Діяльність Федерації.

В останнім виказі вказано ми, що Федерація не сповнила ніодної ухвали Українського Союзу та що вона взагалі для української справи нічого не зробила, помімо того, що на конти адміністрації Федерації та на удержаня її секретарів видано поверх 3.000 долларів.

Тепер придивши ся більше, як сповнила Федерація свою другу головуваня, а іменю, як вона zorganizувала поміч для рідного краю. Скільки гроїта Федерація за одні рік свого істояннє на жертви війни в старім краю?

Останній виказ жертв (з 1. падоліста с. р.) вказує, що на „Фонд для українських жертв війни“ зібрано \$5-758.36, а на „Фонд для Сичових Стрільців“ \$3.732.98. Разом збирано за цілий час \$9.491.34.

Переглядаючи однак виказі жертв від початку діяльності Федерації, приходимо до цікавих заключень. Порівнявши виказі жертв за два 1. цвітня с. р. з останнім виказем жертв, з 1. падоліста с. р.

Порівняне обох виказів дає отсе зівестенє:

Фонд для українських жертв війни. Після виказу з 1. падоліста 1916 року \$5,758.36. Після виказу з 1. цвітня 1916 року 4,412.02. Різниця \$1,346.34.

Фонд для Сичових Стрільців. Після виказу з 1. падоліста 1916 року \$3,732.98. Після виказу з 1. цвітня 1916 року 2,956.43. Різниця \$776.55.

Фонд визволеня України і на цілі Федерації. Після виказу з 1. падоліста 1916 року \$3,511.14. Після виказу з 1. цвітня 1916 року 581.86. Різниця \$2,679.28.

Повисше зівестленє виказує наглядно, що до 1. цвітня 1916 р. зібрано поміч для рідного краю на суму \$7,368-45, а до 1. падоліста 1916 р. на суму \$9,491.34.

Ішчими словами намухи, Федерація зібрала від 1. цвітня до 1. падоліста с. р., то є за час 7 повних місяців поміч для рідного краю всего \$2,122.89.

Тут треба же примітити, що в повніший суми мститись ся також жертв \$500.00 — зборка з „Українського Дня“ у Власівці, Ів.

Однак в тісаміж часі (то є від 1.

ПРИМУСОВИЙ ПОВОРОТ ЕМІГРАНТІВ ПОСКІНЧЕНО ВІЙНОЮ?

Воєний кореспондент американських часоспів, Герберт Бєвэр Свол, який поверну недовго тому з Німеччини до Америки, подає деякі цікаві звісти щодо намірів ішчих емігрантів, які приїхали в справах емігрантів.

Кожда європейська держава, яка бере участь у війні, виступила проти емігрантів, які їй несприятимуть в ішчій боротьбі з ворогом.

Німеччина й Австрія, а передівсім Австрія, взяли тут під розумну справу емігрантів. Як завісно, в Злучених Державж жоді кілька міліонів німечьких і австрійських емігрантів.

Кореспондент Свол пише між іншими про се справу отсе: „Нема найбільшого сумніву, що Німеччина і Австро-Угорщина після війни обідає свій національний закон, а може навіть зовсім заборонити еміграцію за границю державж“.

„В Австрії переводить ся се вже нині в практиці через робленє всяких трудностей для тих, котри хотять виїхати з країни. Сі утрудненя докождь вже нині до такої степені, що є майже рідко, як кождоному одержати від власті дозвіл на виїзд за границю.“

„Австрійські власті приготували незвичайно важні проекти, які тягнуть се спеціяльно австрійських емігрантів, котри перебувають тепер у Злучених Державж“.

По своїх повернутях — кажє Свол — найбільш потерпеленє на повнішій інформациї

До всіх культурних народів світа.

Відайки Зальної Української Ради.

За яку ціну заявляє ся російська імперія віддати українські землі Австро-Угорщині: Галичину, Буковину і північну Угорщину, і від довного часу приготувала свої завоєвніські плани.

В 1911 р. Стодлін отверто висказав, що Росія від 17-го столітя завжди боролась за з українством і буде з ним дальше боротися, бо вона „заргожує єдиности і неподільности держави. Про сїх нін заявляючи, що українство в Росії має жерело в австрійській Галичії. Сей погляд Стодліна подтвердив також Саазнов перед війною і на ру разі під час війни.

Дісно! Глоблена в Росії українська національна думка і культурна праця мусять укувати захисту поза межами тої держави і знайти його в двох австрійських провінціях: Галичії й Буковині, де живуть 4 мільони українського населення і де завадки конституційним свободам могло розвизати ся українське національне житє.

В творчости єлого живи брали участь і російські Українці і дожили Галичину як своїм Півнотом. Але чим більш поступу робили Українці в Австрії, тим явніше вступали наміри російського царства прибрати до своїх рук австрійську Україну, щоб і тут здавити українське національне житє.

Вже вдруге підчас сєй війни насувається ся на українські землі Австро-Угорщини російській наїзд. Вдруге українське населеня Галичини, Буковини й північно-східної Угорщини має поїхати в огонь національного і релігійного переследуваня з боку Росії.

Підчас першого наїзду Росія з найбільшою брутальности стремилась до найбільшого здавленя українського житя: заборонено уживати українську мову — мову навчаєн в школах, мову проповіданя церковної, мову публичного житя, розговорив, рідну мову населення; заперто українські школи, товариства й інституції; заборонено пресу і цілу українську літературу; знищено і цілу українську драматургію, театри і Співачий гуртки; введено в Співачий гуртки українських дітяв; забрано малых дітяв і вповнежено масово в сгінбну російської держави для вихованя з них янерів; греко-католицькі церкви переміняно на православні; насильно запровадженно православие; митрополити, єпископи, євреи, члени ішчих конфесій, візантійські грек-кати, євреи, члени ішчих конфесій арештовано, вивезено до Росії та віддані під суд...

Тепер, підчас другого наїзду всієї виници повторяться ся. Що гірше — українське населенє масово вивозити ся в глибоку Росію з наміром, на євучай забору Галичини і Буковини, сколювати ся краї коронними Москалями!

І робить ся се в тойсам час, коли Росія і її союзники ведуть війну бунтимо під кличем оборони і вивозленя невольених народів! А Росія волозить свійовити, що вона будуть волозить „підземних русских“ зпід австро-угорського орма...

В діяности ані в Галичії і Буковині, ані в північно-східній Угорщині шйних „русских“ (Москалі) ніколи не було і тепер нема, а були і се тільки Українці. Росія хоче забрати їм під певне панованє, щоб та поступити з ними, як поступав з Українцями в російській імперії.

А в Росії їде від 17-го столітя неучавє в світі давленє всієї протя національного житя українського наряду, тої ішчої окремішної галузі славянських народів, що заселено цілий північний захід російської імперії від холмських земель на заход починаючи, на Доні на сході кончили, на полудне від ріки Нарви і Припяти, та через Дніпро до берег Черногого Моря і верхнєй Кавказу.

Станаючи на становищі, що окремого українського народу нема і не може бути, російське правительство указами з 1863 і 1876 року заборонило навіть уживати в писмї і слові української мови!

Із варварських зарядженя тринали аж до 1906 року, попі російська революція їх не повалила.

Але по революції з поворотом реакції вернулосє і давленє і переследуванє українства в Росії: заборонявали ся часоспів, конфіскували ся найкращі українські книжки, тїрмюно карано передплатників українських видань, навіть чисті просвітяні товариства української розумуваню, українська мова не мала ніяких прав у школі, церкві, уряді.

В Росії, Польщі, Словачці, Хорватії, Словенії й Україні... „Австрійські власті звизають своїх підданців, які живуть у Злучених Державж, або перетая до свого рідного краю. Коли би вони однак сего не пошукали, тоді вони буть були карані через конфіскованє їх маєтків в країні, або можуть бути наложени на них карні грошені або арешту на їх кривених ані поїхати в краю.“

В Австрії, замість се, що з Злучених Держав поверне найбільше один мільон людей, а між ними найбільше робітників з фабрик залєза і майнера. До австрійських народів, які тут живуть, належать: чехи, поляки, словаки, хорвати, словенці й українці.“

О скільки повисше наведених звіст є правдиві, на разі не маємо більших звістей з України, однак ми ємо, що се справує є для нас, Українцїв, живючих тут у Злучених Державж, незвичайно важно, то п треба більше розсвідати і провірити.

Намілено є, що в короткім часі зможемо зібрати деякі цікавіші інформації, які тягнуть се сєй справу.

Українці вносив своє справу перед суд цивільногого світа.

Всє Українці без огляду на політичні границі стоїть на становищі своєї окремішности від єсудних народів і змагають до вивозленя, опираючи ся на зивестенє не тільки на внутрішній потреби національного розвою, але також на історичним праві і незбутий традиції своєї визвольної боротьби... Знаньем живучости тих традицій з українській леґіон добровольців в рядах армії центральных держав

Осердеком національних зивань Українці з українській провінції Австрії з їх розмірою свобідним українським національним житєм. До сего осередку зверненє думки і уваги всієї України і тому Українці по обох боках євочвої Австро-Угорщини забрала Росія. Наприклад, в робитю Росії бачать Українці торгору до збереженя свого національного істояннє, якому загрожує імперія царя.

Залгана Українська Рада, зложена з австрійських і російських Українців, в іши культурної і цивілізації, в іши природного й історичного права українського народу на волеє житє і розвій національної окремішности, наприштурку протестує проти яного зиваня Росії: підніти царській тиранії Галичину і Буковину — проти переследуваня українського житя.

Починаючи від тої хвилі, коли війська осередних держав в своїх побіднім доходи на схід переступили лінії Сяну в Галичії (серпень 1915), Вєра і Тьєнський в Польській Королівстві (липень 1915), а Нурця і Нарва в губернії гродненський (серпень 1915), війна на східнім фронті від ріки Шарія на шівочні до Кавіат на полудні, отже на довжині 550 км. простей воздушній ліній ведеть ся на українській етнічній території, а всі страхиї війни на сході дивис передивисм українській нарі і його зивис.

На просторі яких 150,000 км. перерито і перекорано область української етнічній території стрілецькими ровами, збито її гранатами і скулано в крові! Людські оселі зруїновані, мільони українського населеня остались без даху. Ся матеріальна руїна української землі, се фізичне нищенє українського населеня, кров найшйших снів нашого народу, пролітає тепер і в мінущини в боротьбі за красну національну будучинь і до наших зивань.

Нехай який буде кождий нарі і нехай також і український нарі, які на єтнічній території „числєть 35-мільонів голов з зивисм арібст 850,000 км., не буде покорно і чужих культур і павучених над ним народів... Вижайем і домагаєм Українцї се тече уладанє відносин у східній і середній Європі, яке давало українському народови пощє спромому євобидного національно-політичного розвою, військового і верховства єсудних народів.

Хочемо буть самостійним господарям своєї землі; в сїм війльній і ривненій народів мати повну спромору розвивати свої духови сили і матеріальні богатства свого краю для себе і для людаєт!

Відеєи, 15. вересня 1916.

За Залгую Українську Раду:

Др. Кость Левицький, голова, Заступник: Микола Василько, др. Лев Бачинський, делегат „Союза Визволеня України“, Секретарі: Ярослав Веселовський, Володимир Темницький.

(Ся відзова була вже подана в скоро чинє за євренською часоспів „Бюлетені оф ді Нашенеліс оф Русії“ в 136 стор. „Свободі“. Подовноє тепер в повній оці сьоні там, як вона надрукована була у євочвий „Лілі“).

ВАШИМ ОБОВ'ЯЗКОМ Є ПЕРЕДПЛАЧУВАТИ І ПОШИРЯТИ МІЖ ЗНАКОМИМИ СВОЮ РІДНУ ГАЗЕТУ НА ЧУЖИЦІ — С В О Б О Д У

